

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 204

TỨ NHIẾP PHÁP

Thứ nhất là “Bồ Thí”.

Bồ thí chính là chúng ta thông thường gọi là tặng quà. Ngạn ngữ nói: “*Quà nhiều người không trách*”. Thường hay tặng quà, món quà nhỏ biểu thị quan tâm, biểu thị yêu thương. Quà không ở quý trọng, mà là biểu thị cảm tình, nhất là khi ra khỏi cửa. Hiện tại thường hay ra nước ngoài du lịch, xem thấy những vật kỷ niệm nhỏ, có những món kỷ niệm rất rẻ, không mắc lắm, thế nhưng sau khi trở về tặng cho bạn bè thân thích, tặng cho người nhà của bạn, thì người nhà sẽ cảm kích, bạn du lịch ra nước ngoài vẫn không quên họ. Việc này quan hệ rất lớn. Làm ông chủ, các vị nghĩ xem, ông chủ đi du lịch, không luận đi đến nơi nào đó, khi trở về có mang chút quà nhỏ tặng cho công nhân hay không? Không cần phải phí tổn quá nhiều, biểu thị tuy là ta ra khỏi cửa, nhưng đối với các người mỗi một người đều không quên đi. Một tấm thiệp cũng là vật kỷ niệm rất trân quý. Điều này không thể không hiểu. Giao tế giữa người và người, lễ vật quan trọng hơn bất cứ thứ gì, cho nên phải hiểu được tặng quà.

Có một số pháp sư biết được, họ nói pháp duyên của Pháp sư Tịnh Không rất tốt. Pháp sư Diễn Bồi còn đến thỉnh giáo tôi, muốn học tập với tôi. Tôi nói, việc này rất đơn giản mà, “*tặng quà*”, bất cứ nơi nào mời tôi đi giảng Kinh, tôi đều mang theo rất nhiều sách Phật, sách thiện, băng ghi hình, băng ghi âm để kết duyên cùng mỗi một vị đồng tu. Đây là bồ thí.

Khi chúng tôi mới theo lão cư sĩ Lý Bình Nam học, lão sư Ngài rất xem trọng đối với Tứ Nhiếp Pháp. Thầy dạy chúng tôi: “*Các người học giảng Kinh nhất định phải kết duyên với đại chúng*”. Bạn không kết duyên thì tương lai bạn không còn pháp duyên. Chúng ta cũng không biết làm cách nào để kết, làm gì có nhiều tiền như vậy để kết duyên? Đơn giản mà, bạn mua một bao đậu phộng, đứng ở cửa, mỗi người bước vào cho họ một hạt thì đã kết duyên rồi. Việc làm đơn giản như vậy. Chúng ta mới học được, mua một bao lớn kẹo, đậu phộng. Giảng đường giảng Kinh lúc đó của lão sư Lý thính chúng đại khái có đến 400 người, cho nên học trò chúng tôi đều ở trước cửa, mỉm cười hoan nghênh mỗi một người đi đến,

nào nào kết duyên với bạn nào. Duyên này chính như vậy mà kết được. Lão sư dạy, vạn nhất không nên cho rằng đây là việc nhỏ. Pháp duyên như vậy bạn kết được. Bạn học giảng Kinh, bạn gặp mặt những thính chúng này, ngó mà bạn cũng không thềm ngó, vậy khi bạn giảng Kinh, ai thềm đến nghe bạn? Tôi thấy các vị đồng tu mỗi tối giảng Kinh, thính chúng đều không nhiều, nguyên nhân gì vậy? Chưa kết duyên. Nếu như các vị mua một ít kẹo kết duyên ở ngoài cửa, thính chúng của các vị liền sẽ nhiều. Các vị học được rồi, đây cũng xem là đời đời truyền nhau. Cho nên phải hiểu được, phải xem trọng, phải biết được cái quan hệ này rất lớn. Bạn xem những năm gần đây, thường hay liên hệ qua lại với chín tôn giáo khác, mỗi lần gặp mặt đều có lễ vật nhỏ mang tặng, **có đi có lại mới toại lòng nhau.**

Thứ hai là “Ái Ngữ”.

Ái ngữ không phải là lời nói đường mật, mà “ái ngữ” là gì? Ái hộ họ, quan tâm họ, chăm sóc họ, giúp đỡ họ. Trong đây, quan trọng nhất là giúp đỡ họ tiến bộ, giúp đỡ họ cải thiện phẩm chất đời sống, giúp đỡ họ đoạn ác tu thiện, giúp đỡ họ phá mê khai ngộ. Phương tiện khéo léo trong đây nhiều. Đến nơi nào để học vậy? Kinh điển của Phật nơi nơi đều có. Kinh điển là văn tự. Văn tự ghi chép là lời nói của Phật năm xưa, mỗi câu nói của Ngài đều là ái ngữ, ái hộ tất cả chúng sanh. Đây là chúng ta phải học tập. Đặc biệt là ở thời đại này, thời đại này là một thời đại rất khổ nạn. Khổ từ chỗ nào đến? Từ chúng sanh tạo tác nghiệp bất thiện mà chiêu cảm ra. Nếu chúng ta muốn thoát ly cái khổ nạn này, tiêu tai miễn nạn, đây quyết không phải từ trên quả mà nói. Nếu từ trên nhân mà nghĩ, có thể đoạn tất cả ác, tu tất cả thiện thì tai nạn liền có thể hóa giải.

Ngày nay, chúng ta xem cả thấy thế giới, xã hội động loạn, lòng người bất an, tùy thời tùy lúc đều có thể bạo phát ra thiên tai nhân họa. Đây là vấn đề lớn, là vấn đề rất nghiêm túc. Làm thế nào giải quyết? Người học Phật chúng ta thường hay nghe Tổ sư Đại đức nói “*tu từ căn bản*”. Chúng ta đem ý nghĩa câu nói này nói rộng ra, suy rộng ra, chúng ta đối với xã hội ngày nay cũng phải hiểu được giải cứu từ căn bản mới là biện pháp. Nhà Phật gọi căn bản là năm giới mười thiện, nhà Nho nói căn bản là năm thường tám đức. Chúng ta xem, căn nguyên của động loạn là do đã mất đi căn bản, căn bản dao động. Lấy mười nghiệp thiện để nói, hiện tại tất cả chúng sanh, thân thì tạo sát, đạo, dâm; khẩu thì vọng ngữ, hai chiều, ác khẩu, thêu dệt; trong tâm thì tham, sân, si. Người người đều tạo mười ác nghiệp thì xã hội làm sao an định, thiên hạ làm sao có thể thái bình? Giữa người và người đôi bên không tín nhiệm nhau, nghi ngờ lẫn nhau, phòng ngừa

lẫn nhau, thế là giao tình giữa người và người có thể bị phá hỏng, thân duyên chi giao cũng có thể bị phá hỏng. Quân thần, bằng hữu, chồng vợ là đạo nghĩa chi giao, cha con anh em là thân tình. Hiện tại chúng ta thường hay xem thấy trên báo chí cha con đoạn tuyệt quan hệ với nhau, vậy thì thành ra thứ gì chứ, còn gì để nói hay không? Đây là vấn đề vô cùng nghiêm trọng. Ngay thân tình đều bị phá hỏng thì đạo nghĩa không cần nói rồi, con người sống ở thế gian có ý nghĩa gì, còn có giá trị gì nữa? Đôi bên không còn tín nhiệm lẫn nhau. Một ngày từ sớm đến tối phòng lo người khác tổn hại ta, người ta cũng phòng lo ta tổn hại họ. Trải qua những ngày tháng này, thành thật mà nói, ngay cả súc sanh cũng không bằng. Hiện tại tạo ác, đời sau đọa ba đường ác. Cho nên, phương pháp giải quyết vẫn là từ căn bản, giúp đỡ đại chúng giác ngộ, phải mau quay đầu, đoạn ác tu thiện. Trước tiên phải xây dựng lòng tin với tất cả chúng sanh. Nếu ta tin tưởng họ, mà họ không tin tưởng ta thì làm sao? Họ không tin tưởng ta, ta vẫn cứ tin tưởng họ, phải dùng thời gian dài để cảm hóa họ, vậy thì phải tu nhân nhục Ba La Mật. Chúng ta không có lòng nhẫn nại thì làm sao có thể thành tựu? Ngay trong đời này cũng không thể cảm hóa họ quay đầu thì vẫn còn đời sau, đời sau không thành thì còn đời sau nữa. Phật Bồ Tát giúp đỡ tất cả chúng sanh đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không có thoái chuyển, vĩnh viễn không có ngại ngại. Chúng ta dùng tâm chân thành mà làm, quyết định không hư ngụy đối đãi tất cả chúng sanh. Không cần nói là đối với người, mà đối với động vật đều là dùng tâm chân thành, thì ngay động vật cũng đều bị cảm động. Chúng đến tổn hại ta, ta không tổn hại chúng.

Lần trước, chúng ta đến Cổ Tấn, tôi đã ở trên núi Cổ Tấn năm ngày. Cư sĩ Lý Kim Hữu nói với tôi, trên núi chính mình trồng rau, năm đầu rau trồng xuống, đại khái sáu-bảy phần mười đều bị sâu ăn hết. Tâm địa của ông rất từ bi, cũng rất hoan hỉ. Ông cúng dường những súc sanh này, tuyệt đối không có một ý niệm sát hại chúng, đuổi chúng đi, mà trái lại ông còn thương yêu chúng, nên động vật nhỏ này bị cảm động. Đến năm thứ hai thì trùng sâu giảm đi rất nhiều, đại khái có thể thu hoạch được phân nửa, phân nửa thì bị trùng sâu ăn. Hiện tại ông trồng đã được sáu năm, năm nay là năm thứ sáu. Chúng ta đến vườn rau xem qua, vẫn có sâu nhưng rất ít, trên một lá rau chỉ xem thấy chúng cắn một - hai lỗ nhỏ. Không cần phải dùng thuốc trừ sâu, cũng không cần phải đuổi trùng sâu đó đi, không cần thiết, tùy chúng đi, yêu thương chân thành. Trong vườn rau, ông ấy mở âm nhạc cho rau nghe, cũng là cho trùng sâu nghe. Ông chăm sóc thật chu đáo. Sau khi tôi đi xem rồi, tôi nói: *“Anh mở Phật hiệu thì tốt hơn so với âm nhạc nhiều, mang*

máy niệm A Di Đà Phật qua cho trùng nhỏ nghe”. Cho nên, chúng ta quyết định không nên có ý niệm tổn hại chúng sanh. Chúng có hồi báo đối với chúng ta. Quyết định không nên sát sanh. Không những không thể sát hại chúng sanh, để chúng sanh vì ta mà sanh phiền não thì ta có lỗi lầm, có tội lỗi rồi.

Trên Kinh Phật dạy Bồ Tát, Bồ Tát ở nơi nào thì khiến tất cả chúng sanh sanh tâm hoan hỷ, chẳng phải là “*hòa nhan ái ngữ*” hay sao? Nếu như thế gian này người người đều hòa nhan ái ngữ thì làm gì có chiến tranh? Không thể nào xảy ra chiến tranh, chắc chắn là hòa thuận cùng sống, hợp tác lẫn nhau. Cho nên, bốn chữ này quan trọng hơn tất cả, quyết định không nên xem thường. Học Phật từ chỗ nào mà học? Từ ngay chỗ này mà học.

Thứ ba là “Lợi Hành”.

Lợi là lợi ích, hành là hành vi của chính chúng ta. Hành vi đời sống của ta, tư tưởng của ta, ngôn ngữ của ta. Ngôn ngữ là hành vi của khẩu nghiệp, tư tưởng là hành vi của ý nghiệp. Hành vi của chính chúng ta chắc chắn là có lợi ích đối với tất cả chúng sanh, lợi ích xã hội, quyết định không nên tổn hại xã hội, tổn hại chúng sanh. Phật dạy bảo chúng ta, nếu như chúng ta khởi tâm động niệm, tất cả hành vi đều là tự lợi thì nhất định liền tổn hại người khác. Tự lợi là làm cho chính mình thêm phiền não. Khởi tâm động niệm, tất cả hành vi là lợi ích xã hội, là lợi tha, không phải tự lợi. Nói với các vị đồng tu rõ ràng, tường tận, không phải tự lợi thì chính mình mới đạt được lợi ích chân thật, chính mình thường hay nghĩ đến tự lợi thì kết quả này là tự hại chính mình. Đạo lý này rất sâu, rất rộng.

Chúng ta chỉ lấy trùng nhỏ trong vườn hoa để nói, bạn mỗi niệm nghĩ ngợi cho chúng, mỗi niệm giúp đỡ chúng thì chúng hồi báo bạn rất hậu. Đây là chân thật có lợi ích đối với bạn. Không cần bạn tâm nông sản có bệnh hại, trùng sâu đến xâm hại, bạn không cần phải lo việc này, chúng lớn lên rất tốt. Tự tư tự lợi là gì? Dem những trùng bệnh hại này thầy đều giết hết, bạn được chút lợi nhuận, bạn cùng với những chúng sanh này đã kết biết bao oán cừ. Chúng cũng là một sinh mạng. Bạn đã giết nhiều chúng sanh đến như vậy, tương lai đời đời kiếp kiếp phải đi đền mạng, bạn phải đền bao nhiêu lần thì mới xong? Việc này người thế gian không thể lý giải, chúng ta nói họ cũng không chịu tin. Vì sao vậy? Họ không dám tin tưởng, họ chết cũng không thừa nhận. Đây gọi là tự gạt mình gạt người. Phật Bồ Tát nói cho chúng ta nghe mỗi câu đều là chân thật. Người chân thật thông minh thì cả đời ở thế gian tuyệt đối không kết oán thù với một người. Không những không kết oán thù với người mà còn không kết oán thù với tất cả động vật,

thì bạn ngay đời này trải qua được rất sáng lạn, bạn đời sau hậu phúc vô cùng. Bạn có thể có cách làm như vậy, nhà Phật nói “phú quý, khỏe mạnh, trường thọ” bạn đều có thể làm được. Nguyên nhân của trường thọ là gì? Vô úy bố thí, không sát sanh là vô úy bố thí, ăn chay, không ăn thịt tất cả chúng sanh là vô úy bố thí. Bạn giết hại chúng sanh vì hưởng thụ của chính mình, thì trước sau bạn không thể tránh khỏi bệnh kỳ kỳ quái quái.

Bệnh từ chỗ nào mà ra? Người xưa nói rất hay: “*Bệnh từ miệng mà vào, họa từ miệng mà ra*”. Miệng không lựa lời thường hay tạo tác khẩu nghiệp, rước lấy họa hại. Cho nên, trong “*ái ngữ*” còn phải cẩn thận, không nói lỗi lầm của người khác. Nói lỗi lầm ở trước mặt người nào? Vào thời xưa đã nói ở trước mặt cha mẹ, ở trước mặt lão sư có thể nói. Vì sao vậy? Như vậy người nghe là người có trí tuệ. Sau khi họ nghe rồi họ sẽ giáo huấn bạn, giúp đỡ chính mình thay đổi tự làm mới. Không nên khinh xuất nói lỗi lầm ở trước mặt người khác. Điểm này rất quan trọng. Khi nói chuyện, luôn phải nghĩ đến lời nói này sẽ sanh ra hậu quả gì.

Tôi nghe những đồng tu nói với tôi, họ từ Đông Thiên Mục Sơn trở về, nói là có một người phát tâm muốn lên trên núi để tu hành, nghe ngóng tình hình trên núi, gặp được một người dưới núi, họ hỏi thăm tình hình trên núi. Người dưới núi này nói lời rất không tốt về cư sĩ Tề, cho nên chính là ác ý hủy báng, làm cho người phát tâm đến núi tu hành này thoái tâm. Hơn nữa còn đến khắp nơi tuyên truyền Thiên Mục Sơn không tốt thế nào thế nào đó. Nghe nói đã gặp báo ứng rồi, báo ứng này báo được rất nhanh. Những việc này đều là những việc chân thật. Các vị đồng tu tìm thời gian, đem những câu chuyện này tỉ mỉ cận kề nói rõ ràng, nói tường tận. Chúng ta làm băng ghi hình, chúng ta không lưu thông bên ngoài, mà lưu thông nội bộ, để mọi người sanh tâm cảnh giác. Lời nói phải gánh lấy trách nhiệm, không thể do ân oán riêng tư mà phá hoại đạo tràng. Lỗi lầm này nặng hơn bất cứ thứ gì. Người xưa thường nói: “*Giết mạng người tội lỗi không lớn*”, 49 ngày là họ lại đầu thai đến rồi, còn “*đoạn huệ mạng của người, cái tội này cực lớn*”. “*Huệ mạng*” là gì? Cơ hội học Phật. Bạn đoạn dứt đi cơ hội học Phật của người khác, quả báo này nặng hơn bất cứ thứ gì. Chỉ có nghe Phật pháp tròng thiện căn mới có thể vĩnh thoát luân hồi, cơ duyên khó được, nên có câu là “*trăm ngàn muôn kiếp khó được gặp*”. Rất không dễ gì họ gặp được cơ hội lần này, bạn nhẫn tâm cắt đứt đi, cái tội này của bạn bao lớn? Lời nói không thận trọng, có ý hay vô ý phá hòa hợp tăng, phá hoại Phật pháp, quả báo đều ở A Tỳ Địa Ngục.

Thứ tư là “Đồng Sự”.

Từ phạm vi lớn mà nói, chúng ta cùng ở trên địa cầu này, chúng ta đối với tất cả chúng sanh trên địa cầu đều phải yêu thương. Vì sao vậy? Đây là rất thân thiết, đều phải chăm sóc. Nơi nào có khổ nạn, chúng ta có năng lực chu cấp, nhất định phải đưa tay cứu vớt, phải đi giúp đỡ họ, không phân cỗi nước, không phân chủng tộc, cũng không phân tôn giáo. Chúng ta cùng ở trên cái địa cầu này cũng giống như cùng ngồi thuyền qua sông, làm sao có thể không quan tâm? Đây là cách nói nghĩa rộng. Cách nói nghĩa hẹp, đồng sự là cùng với chúng sanh cùng làm sự việc mà họ hoan hỉ. Bồ Tát như vậy mà độ chúng sanh. Cho nên trong Tứ Nhiếp Pháp, cái điều này rất không dễ dàng làm được. Vì sao vậy? Chính mình cần phải có trí tuệ, có sức định chân thật, bạn mới có thể làm. Nếu bạn không có trí tuệ cao độ, không có sức định tương đối thì xong rồi. Họ ưa thích khiêu vũ, ta cùng đồng sự với họ, ta ngày ngày đi khiêu vũ với họ, vậy là xong rồi! Khiêu vũ không được mấy ngày, Phật pháp của bạn không còn nữa, bị họ độ đi mất. Đồng sự là bạn có năng lực cảm hóa họ, bạn có thể độ họ quay đầu. Cho nên, đồng sự là phương thức, không phải mục đích.

Bồ Tát hạnh, Bồ Tát có vô lượng trí tuệ, vô lượng đức năng, cho nên họ thị hiện ở thế gian này, chúng ta xem thấy Thắng Nhiệt Bà La Môn, Phật Tô Mật Đa Nữ ở trên “Kinh Hoa Nghiêm” đều là trong Tứ Nhiếp Pháp đặc biệt tu “*đồng sự nhiếp*”, đến sau cùng đều quay đầu học Phật, niệm Phật. Đây là đồng sự nhiếp. Vậy chúng ta không có năng lực này, nói nghĩa rộng như vừa rồi tôi đã nói, chúng ta cùng ở chung trên cái địa cầu này, cùng ở chung khu vực Singapore này, chúng ta nhất định phải quan tâm lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, vậy thì không có sai sót. Cách nói theo nghĩa hẹp, chúng ta cần phải suy xét sức định của chính mình, trí tuệ của chính mình. Trong lịch sử từ xưa đến nay, cái này không nói đồng tu tại gia, mà rất nhiều đại đức xuất gia không cẩn thận ở trong đồng sự, kết quả đều thoái thất đạo tâm, đều bị người khác độ đi. Sự việc này đâu đâu cũng có, chúng ta không thể không lưu ý.

Câu Kinh văn sau cùng: “Khuyến Dụ Sách Tấn”.

Khuyến là khuyến đạo. Dụ là hiểu dụ. Sách là khích lệ, muốn họ phải tiến bộ. Con người này là tri thức chân thật, là thiện hữu chân thật. Lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ chú giải, dùng “*khai thị ngộ nhập Phật tri kiến*”, bốn câu nói này để giải thích khuyến dụ sách tấn. Giải thích được hay. Mỗi giờ mỗi phút đều có thể thể hội được khổ tâm của Phật độ chúng sanh, phải khai đạo họ.

“*Khai Phật tri kiến*”, thực tế mà nói ngày nay chúng ta có thể làm, đem Phật pháp chánh tri chánh kiến dạy bảo họ, đặc biệt là đồng tu học Phật. Người học Phật có bao nhiêu? Quá nhiều rồi. Thế nhưng “*Phật là gì*” thì không hề biết. Không biết nhưng họ học Phật rồi, cho rằng thường hay vào trong chùa miếu để thắp hương bái Phật, đi hứa nguyện, đi cúng dường, vậy gọi là học Phật. Đó là sai rồi. Dùng bốn chữ “*Phật chi tri kiến*” này để nói thì không có vấn đề. Đối với tất cả người, tất cả vật, tất cả việc, Phật có cách nhìn thế nào? Phật có nhận biết thế nào? Phật là kiến giải thế nào? Từ ngay chỗ này mà bắt tay, mà hướng vào, đương nhiên là không có sai lầm. Đây là chúng ta trước tiên phải giúp đỡ họ.

Cho nên, tôi giới thiệu “*Nhận Thức Phật Giáo*”, chúng ta đem Phật giáo giới thiệu cho người khác, từ chỗ này mà bắt tay vào. “*Truyền Thọ Tam Quy*”, đây là vào cửa của Phật pháp. Họ nhận thức Phật pháp, phát tâm học Phật, tiếp theo là truyền thọ tam quy cho họ, không thể làm sai. Lại xem căn tánh của họ, giúp đỡ họ chọn lựa pháp môn, khuyên họ một môn thâm nhập, trường kỳ huân tu, chuyên tu chuyên hoằng. Đây là chân thật “*khuyến dụ sách tấn*”.

Chúng ta học Phật, ngày nay không luận tại gia xuất gia, chướng ngại lớn nhất thực tế mà nói không gì hơn danh vọng lợi dưỡng. Cái thứ này vây quanh chúng ta, bạn còn có thể thoát ra hay sao? Ngày nay chúng ta công phu không đắc lực, nguyên nhân ở ngay chỗ này. Cho nên, tôi thường hay khuyến khích đồng tu chúng ta, nếu bạn muốn chân thật khế nhập vào cảnh giới của Phật Bồ Tát, thứ nhất là phải xả bỏ tự tư tự lợi, thì bạn liền vào cửa. Các vị không chịu xả thì các vị ngay trong đời này trải qua đời sống rất khổ cực. Nếu như bạn chân thật chịu xả, bạn ngay đời này trải qua đời sống rất hạnh phúc, rất tự tại, rất an vui. Tôi nói thì bạn không tin tưởng. Tại vì sao không tin tưởng? Bạn không chịu buông xả. Bạn buông xả thì bạn tin tưởng rồi. Cái thứ này là căn nguyên của phiền não nghiệp chướng. Tự tư tự lợi không buông xả, thì các thứ khác không cần nói đến, tu thế nào cũng đều rất có hạn, đều là thuộc về pháp tương tợ, tuyệt đối không phải là pháp chân thật. Xả bỏ đi tự tư tự lợi, bạn tu là pháp chân thật, bạn đạt được là lợi ích chân thật. Đạo lý này không thể không hiểu.

Chúng ta giảng Kinh thường hay nói trên miệng, không ngại lặp lại, cho nên hiện tại có số người đề nghị, nói tôi giảng Kinh chỗ trùng lặp quá nhiều, phải đem nó tinh giản. Tôi nghe rồi cũng gật đầu, là việc tốt, thế nhưng tinh giản là sai. Vì sao vậy? Có chúng sanh nào nghe qua một lần mà có thể quay đầu? Cho nên, Thích Ca Mâu Ni Phật rất dài dòng, bạn xem trong “*Đại Tạng Kinh*”, một câu nói không biết đã lặp lại mấy ngàn lần, mấy vạn lần. Nói lời trọng yếu, vì sao Ngài

phải dài dòng như vậy? Vì bạn không thể quay đầu. Nếu bạn chân thật một lần quay đầu thì Phật tự tại rồi, hà tất phải dài dòng, tuyệt đối sẽ không lồi thoi! Bạn không thể quay đầu thì ngày ngày khuyên, ngày ngày nhắc lại. Đây mới là đại từ đại bi của Phật Bồ Tát.

Cho nên chúng ta nói, tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, tham sân si mạn, năm dục sáu trần bên ngoài là cái gốc. Bạn có thể đem bốn câu 16 chữ này chân thật thấy được rõ ràng, làm cho thông rồi, chân thật buông xả, thì bạn liền được đại tự tại, sau đó bạn mới biết được Phật pháp không sâu, Phật pháp không khó. Phật pháp tỏ ra sâu như vậy, tỏ ra khó như vậy, chính là 16 chữ này đã chướng ngại bạn mất rồi. Lại nói một lời chân thật, Phật Bồ Tát cùng phàm phu khác biệt chính ngay chỗ này. Phàm phu có tự tư tự lợi, có danh vọng lợi dưỡng, có tham sân si mạn, có năm dục sáu trần là phàm phu sáu cõi. Phật Bồ Tát hoàn toàn không có, các Ngài sống ở thế gian này tùy duyên tự tại. Tùy duyên chắc chắn không nhiễm trước; thuận cảnh, thiện duyên quyết không sanh tâm tham luyến; nghịch cảnh, ác duyên quyết không sanh chút phiền não nào, không có tâm oán hận bất bình, cho dù là cảnh giới gì, hoàn cảnh vật chất, hoàn cảnh nhân sự, vĩnh viễn giữ gìn chân thành, thanh tịnh, bình đẳng. Đây chính là Phật Bồ Tát. Phàm phu làm gì không thể thành Phật? Thành Phật cần phải bao nhiêu thời gian? Khoảng một niệm, bạn chuyển đổi lại thì phàm phu liền thành Phật rồi. Không chuyển đổi được thì vẫn là làm phàm phu. Cho nên, Thế Tôn ngàn vạn lời đã giảng 49 năm, bạn hôm nào quay đầu thì Phật không nói, bạn chính mình cũng được đại hoan hỉ, được đại tự tại. Cho nên, chúng ta phải thường hay giữ cái tâm khích lệ người khác, giúp đỡ người khác. Giúp đỡ người phải có trí tuệ, phải có phương tiện khéo léo.

Tuần lễ trước, bạn bè ở Malaysia tặng đến hai đĩa VCD cho tôi xem. Tôi xem rồi, đây là kịch điện ảnh của “Liễu Phàm Tứ Huấn”. Trong đây tuy là không phải rất viên mãn, còn có một số lỗi lầm, nghe nói do họ bị hạn chế bởi kinh phí. Viên Liễu Phàm có hai con trai, nhưng chỉ xem thấy một, thiếu một người là bởi vì không đủ tiền để mời diễn viên. Tôi xem trên đại thể thì rất tốt. Cho nên, chuyến đi giảng Kinh ở HongKong lần này, tôi bảo họ làm cho tôi mười bộ VCD, 20 đĩa là mười bộ. Tôi mang đến HongKong, đồng tu bên phía HongKong xem rồi rất là hoan hỉ, hỏi tôi muốn làm ra. Tôi nói: “Tốt!”. Sau khi trở về, chúng ta làm ra số lượng lớn. Đây là phương tiện khéo léo, rất thích hợp đối với căn cơ trước mắt. Chúng ta làm thế nào có thể đem “Liễu Phàm Tứ Huấn”, sự thật và quan niệm lý luận của nhân quả báo ứng để xã hội quần chúng rộng lớn đều có cơ duyên tiếp

xúc được, nhận thức rõ ràng, tin sâu không nghi. Cái này đối với “*khuyến dụ sách tấn*”, sự việc đầu tiên này thì chúng ta làm tốt rồi, làm được viên mãn, đến giúp đỡ xã hội an định, cứu vãn thế giới hòa bình có hiệu quả trực tiếp không thể nghĩ bàn. Chúng ta không thể không lưu ý! Ngày nay nói làm việc tốt, làm công đức, còn có việc tốt nào có thể tốt hơn được việc này? Còn có việc tốt nào có thể quan trọng hơn việc này? Việc này chúng ta phải rất chăm chỉ nỗ lực mà làm.

Ở HongKong chúng ta có một đạo tràng nhỏ đang được trùng tu, đại khái cuối tháng này có thể hoàn thành, bên trong có một phòng ghi hình nhỏ. Tôi nói, ở HongKong, công tác của chúng ta quyết không phải lấy thính chúng nhiều ít làm chủ, mà chúng ta ghi hình, chế tác ra băng ghi hình, lấy việc này làm chủ. Máy móc thiết bị sau khi lắp đặt xong, tôi nghĩ, bộ đầu tiên mà chúng ta phải giảng là “Liễu Phàm Tứ Huán”. “Hoa Nghiêm 40” chúng ta tạm thời phải dừng lại, giảng “Liễu Phàm Tứ Huán” là cấp cứu khẩn cấp. “Hoa Nghiêm 40” không thể cứu kịp, “Liễu Phàm Tứ Huán” có thể cấp cứu. Cho nên, tôi hiện tại ngày ngày đang nghĩ dùng phương thức gì để giảng. Tương lai, băng ghi hình này sẽ phát sóng ở đài truyền hình, hình ảnh tương đối sinh động hoạt bát. Như vậy rất nhiều người sơ học nói, phương thức lên lớp của chúng ta đây, hai giờ đồng hồ thì họ chịu không nổi, họ không cách gì tiếp nhận, cho nên còn phải có động tác, còn phải biểu diễn. Hiện tại, tôi giảng “Liễu Phàm Tứ Huán”, tôi có một phương pháp rồi, đem bộ phim truyền hình “Liễu Phàm Tứ Huán” này của họ từng đoạn từng đoạn chiếu lên, sau đó chúng ta có thể giảng từng đoạn đó, như vậy có phải là sinh động hơn một chút hay không? Khi họ xem thì sẽ tương đối hoạt bát một chút. Phương thức giảng, chúng ta cũng có thể có ba bốn người cùng nhau thảo luận. Truyền hình để ở phía kia, mọi người đều có thể xem thấy. Giảng một đoạn thì dừng lại, chúng ta thảo luận nội dung của đoạn này. Dùng biện pháp này để giảng, thử qua xem. Làm thế nào có thể khế hợp với căn tánh của người hiện đại? Đây là bố thí ái ngữ lợi hành đồng sự trong Tứ Nhiếp Pháp, bốn điều này đều đầy đủ rồi. Họ ưa thích xem phim ảnh thì chúng ta dùng phương pháp truyền hình này cùng xem chung với họ, cùng nhau xem, cùng nhau nghiên cứu thảo luận. Đây cũng thuộc về đồng sự. Phương pháp này có thể thử nghiệm thành công, về sau tiết mục giảng Kinh ở đài truyền hình của chúng ta cũng phải thay đổi phương thức, hy vọng có thể nhận được hiệu quả tốt nhất. Do đây có thể biết, Phật dạy cho chúng ta giúp đỡ chúng sanh, tổng cương lĩnh, tổng nguyên tắc, trên khế hợp với lý chư Phật đã nói, dưới khế cơ của chúng sanh được độ.

Chúng ta không thể nào xem thường căn cơ của chúng sanh. Nếu như không khế cơ thì hiệu quả này liền bị trừ đi rất nhiều. Khế lý là không thể có thay đổi, khế cơ cũng là vô cùng quan trọng. Cho nên, chúng ta phải hiểu rõ căn tánh của chúng sanh, phải thích ứng hoàn cảnh học tập, hoàn cảnh sinh hoạt của người hiện đại. Bộ sách nhỏ “Liễu Phàm Tứ Huấn” này, các vị đồng tu đại khái đều xem qua. Chúng ta sẽ đem bộ phim truyền hình dài tập này (thời gian của nó không dài lắm, đại khái tổng cộng chỉ có hơn hai giờ đồng hồ) làm thành VCD kết duyên với đại chúng ở nơi đây. Hy vọng các vị đồng tu sau khi xem rồi thì các vị cho ý kiến, các vị đưa ý kiến cho tôi. Tôi đem những vấn đề trên thực tế của các vị đây giảng lại lần nữa để làm tư liệu tham khảo, như vậy thì càng khế cơ. Ở trong đây giải đáp các vị đối với quyển sách này, hoặc giả là cái tiết mục này, cách nghĩ, cách nhìn của các vị, hy vọng của các vị. Các vị sẽ tận tâm tận lực, hy vọng làm được càng viên mãn. Cho nên, không thể không tiếp nhận ý kiến của nhiều phương diện để giúp cho tiết mục này của chúng ta càng làm được tốt hơn. Đây cũng là một phương hướng mới đối với đại chúng giảng Kinh hoàng pháp về sau. Cho nên về sau, hoàng pháp của Phật giáo đích thực đã không phải ở đạo tràng tự viện, mà nhất định phải đi đến truyền hình vệ tinh, phải hướng đến internet.

Sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật rất nhanh. Ngay trong suy nghĩ của tôi, sau năm năm đến mười năm, máy truyền hình cỡ nhỏ có thể nằm ở trong lòng bàn tay của bạn, cái này truyền phát đi bằng điện vô tuyến. Chúng ta phải đem Phật pháp giảng diễn đưa đến trong tay người. Cho đến tu hành, cộng tu... Chắc chắn là sau khi về hưu, như nhà dưỡng lão của nước ngoài, thôn nghỉ hưu, viện an dưỡng, những đạo tràng tu hành này, họ ngay đời này đã qua đi rồi, con cái đều trưởng thành, tất cả đều buông xả, buông xả vạn duyên, vào lúc này ở chung một nhóm cùng cộng tu, **mỗi ngày nghe Kinh. Kinh không thể không nghe.**

Lão cư sĩ Trần Quang Biệt vãng sanh, nghe Kinh bốn năm, niệm Phật bốn năm, bốn năm không gián đoạn, cho nên người biết trước giờ ra đi, đi được tự tại như vậy.

Kinh ngày ngày phải nghe, không nghe Kinh thì niệm Phật. Đó chính là người xưa dạy, niệm mệt rồi thì nghỉ ngơi, nghỉ ngơi khỏe rồi thì tiếp tục nghe Kinh, tiếp tục niệm Phật, cứ như vậy ba năm đến năm năm thì chắc chắn thành tựu. Chúng ta phải nắm lấy cơ hội quá tốt này.

Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta chỉ giảng đến đây thôi.

A Di Đà Phật!

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ